

17 Φεβρουαρίου 2018

Κυριακή της Συγγνώμης (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

/ [Πεμπουσία](#)

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος

Σήμερα δύο θέματα κυριαρχούν στα Ιερά αναγνώσματα. Ο Απόστολος Παύλος μιλάει για την νηστεία και ο Κύριος για την συγχώρεση· και ο Απόστολος Παύλος επιμένει στο γεγονός ότι η νηστεία δεν συνίσταται απλά στο να στερεί κάποιος τον εαυτό του από το ένα ή το άλλο φαγητό, ούτε αν τηρείται αυστηρά, με υπακοή, με λατρεία· αν μας δίνει αφορμή να υπερηφανευόμαστε, να είμαστε ικανοποιημένοι και ασφαλείς, επειδή σκοπός της νηστείας δεν είναι να στερήσει το σώμα μας από ένα είδος φαγητού περισσότερο από ένα άλλο, αλλά σκοπός της νηστείας είναι να επιτύχουμε την κυριαρχία στο σώμα μας και να το κάνουμε τέλειο όργανο του πνεύματος. Τον περισσότερο καιρό, είμαστε υπηρέτες του σώματος, γοητευόμαστε από όλες τις αισθήσεις μας από την μία ή την άλλη απόλαυση, αλλά από μίαν απόλαυση που πηγαίνει πολύ πέρα από την αγνότητα που προσδοκά από εμάς ο Θεός.

Κι έτσι η περίοδος της νηστείας μας προσφέρει τον χρόνο που δεν μπορούμε να πούμε ότι θα βασανίσουμε το σώμα μας, ότι θα περιορίσουμε τον εαυτό μας σε υλικά πράγματα, αλλά τον χρόνο που θα γίνουμε ξανά κύριοι του σώματος μας, κάνοντάς το ένα τέλειο όργανο. Μου έρχεται στο νού ο τρόπος που κουρδίζουμε ένα μουσικό όργανο· αυτό είναι και η σημασία της νηστείας, να κατακτήσουμε τη δύναμη όχι μόνο να προστάζουμε το σώμα μας, αλλά επίσης να του δώσουμε τη δυνατότητα ν' ανταποκριθεί σε όλες τις απαιτήσεις του πνεύματος.

Ας εισέλθουμε λοιπόν στην περίοδο της νηστείας έχοντας αυτό κατά νού, όχι μετρώντας τη νηστεία με το τι και το πόσο τρώμε, αλλά με μέτρο το αποτέλεσμα που έχει στη ζωή μας, κατά πόσο η νηστεία μας ελευθερώνει, ή κατά πόσο γινόμαστε υπηρέτες της.

Αν νηστεύουμε ας μην είμαστε υπερήφανοι γι' αυτό, επειδή μας αποδεικνύει απλά ότι ίσως περισσότερο σε σχέση με ένα άλλο πρόσωπο χρειαζόμαστε περισσότερα πράγματα για να κατακτήσουμε κάτι στην φύση μας. Και εάν γύρω μας οι άλλοι άνθρωποι δεν νηστεύουν ας μην τους κατακρίνουμε, επειδή ο Θεός έχει δεχθεί εκείνους όσο και τους άλλους, επειδή κοιτάζει την καρδιά του ανθρώπου.

Κι έπειτα υπάρχει το ζήτημα της συγχώρεσης για το οποίο θα πω σύντομα κάτι. Σκεφτόμαστε πάντα ότι η συγχώρεση είναι ο τρόπος που θα μπορούμε να πούμε σ' ένα πρόσωπο που μας έχει προσβάλλει, που μας έχει πληγώσει, που μας έχει ταπεινώσει, ότι το παρελθόν είναι παρελθόν και ότι δεν πρέπει να κρατάμε πια κακία απέναντι του. Αλλά η βαθύτερη σημασία της συγχώρεσης είναι αν μπορούμε να πούμε σ' ένα πρόσωπο: ας μην μετατρέψουμε το παρελθόν σ' ένα καταστροφικό παρόν, άφησέ με να σ' εμπιστευτώ, να κάνω κάτι που να δείχνει την πίστη μου σε σένα, εάν σε συγχωρήσω, σημαίνει για μένα ότι στα δικά μου μάτια δεν είσαι χαμένος, ότι στα δικά μου μάτια υπάρχει σε σένα ένα μέλλον ομορφιάς και αλήθειας.

Αλλά αυτό αφορά επίσης και εμάς. Διεστραμμένα, σκεφτόμαστε πολύ συχνά να συγχωρήσουμε τους άλλους, αλλά δεν σκεφτόμαστε αρκετά την ανάγκη που έχουμε, ο κάθε ένας από εμάς προσωπικά, να μας συγχωρούν οι άλλοι άνθρωποι. Απομένουν λίγες ώρες πριν την Λειτουργία και την ακολουθία της Συγγνώμης απόψε, ας προβληματιστούμε και ας προσπαθήσουμε να θυμηθούμε, όχι τις προσβολές που έχουμε υποφέρει, αλλά τον πόνο που έχουμε προκαλέσει. Και αν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχουμε πληγώσει κάποιον για μικρά ή πιο σπουδαία πράγματα, ας βιαστούμε πριν να εισέλθουμε στην περίοδο της Σαρακοστής αύριο το πρωί, ας βιαστούμε να ζητήσουμε συγχώρεση, ν' ακούσουμε κάποιον να μας λέει: πέρα απ' ο,τι έχει συμβεί πιστεύω σε σένα, σ' εμπιστεύομαι, ελπίζω σε σένα και θα περιμένω τα πάντα από εσένα. Και τότε μπορούμε μαζί να διανύσουμε την

Σαρακοστή, βοηθώντας ο ένας τον άλλο να γίνουμε αυτό που καλούμαστε να είμαστε - να γίνουμε μαθητές του Χριστού, ακολουθώντας Τον βήμα - βήμα προς τον Γολγοθά, και πέρα από τον Γολγοθά προς την Ανάσταση. Αμήν.